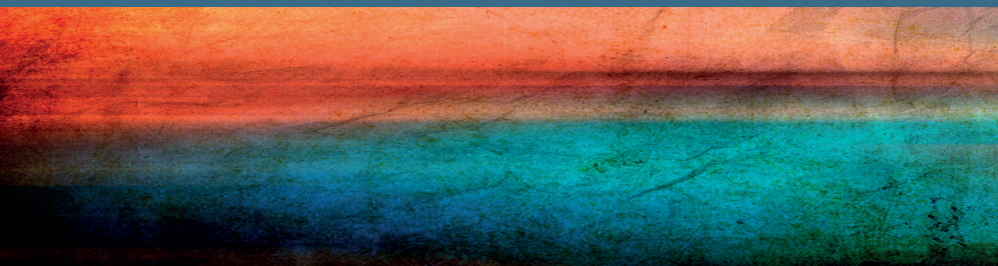

Antoni Vidal Ferrando
Entre dues fosques

Proa

ANTONI VIDAL FERRANDO

Entre dues fosques

EDICIONS PROA

BARCELONA

2025

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Primera edició: setembre del 2025

© Antoni Vidal Ferrando, 2025

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conflicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

ISBN: 978-84-10488-43-4

Dipòsit Legal: B. 10.701-2025

Taula

<i>Casa</i>	11	
<i>Comala a tocar de mà</i>		13
<i>Còrvids</i>	15	
<i>Crepuscle</i>	17	
<i>Desconcert</i>	19	
<i>Desori</i>	21	
<i>Enigma</i>	23	
<i>Entre dues fosques</i>		25
<i>Enyor</i>	27	
<i>Epíleg</i>	29	
<i>Esquitxos</i>	31	
<i>Eternitat</i>	33	
<i>Evocació de Job i de Tristan Tzara</i>		35
<i>Fantasia</i>	37	
<i>Futur</i>	39	
<i>Ganivets</i>	41	
<i>Gratitud</i>	43	
<i>Hivern</i>	45	
<i>Homenatge a Salvatore Quasimodo</i>		47
<i>Ja tornen</i>	49	
<i>La mar</i>	51	
<i>Les lletres del meu nom</i>		53
<i>Les nits de Xabrazad</i>		55

<i>Malson</i>	57	
<i>Maltempsades</i>	59	
<i>No eren temps rutilants</i>		61
<i>Nostàlgia</i>	63	
<i>Nit</i>	65	
<i>Òlibes</i>	67	
<i>Ones</i>	69	
<i>Ortigues</i>	71	
<i>Paraules</i>	73	
<i>Pecats</i>	75	
<i>Proclames</i>	77	
<i>Qüestió</i>	79	
<i>Records</i>	81	
<i>Rossinyols</i>	83	
<i>Tardor</i>	85	
<i>Tramuntana</i>	87	
<i>Veus</i>	89	
<i>Violoncel</i>	91	
<i>Zenit</i>	93	

Casa

La nit malmet, desactiva els miralls.
La casa és freda i buida. No se sent
sonar cap lira ni cap tamborí.
Maquinalment, pas els dits pel silenci
mineral de la pols de les rajoles,
pels excessos d'humitat dels vells murs.
Trob a faltar la gamma de colors
dels rodets de fil de la mare, flaires
i anhels dels primers intents literaris,
ecos simfònics d'abellots i cromos,
flocs de neu dins les meves mans petites.
Trob a faltar aurores, efemèrides,
policromies, substantivitats,
jocs, diàlegs amb la mar i les roses.

Comala a tocar de mà

Ara mateix el sol es mor de set i se'n va a beure dins l'aigua dels bassiets.

Fa estona que no veig estols de nins que juguen pel carrer ni esbarts de coloms que trenquen amb les ales la quietud de l'aire.

De les veus que més enyor just queden ecos enigmàtics, murmuris.

Tots tenen l'aparença de sortir de dins tombes o de davall les pedres.

A vegades és com si ja hagués començat a no viure allà on visc.

Com si fos un dels espectres literaris que deambulen per les pàgines de l'obra indeleble de Juan Rulfo.

Còrvids

Ni àgates ni saxos. Dies de murs i cendra.
Les paraules d'amor passen de llis.
Sobresurten els tons crepusculars.
Tenc mals pressentiments que em desafien.
¿Què cerquen aquests còrvids
que ara travessen la volta del cel?
Lúgubres, inclements, iracunds,
ben aviat emmorcaran l'ànim
dels acordionistes, dels decoradors,
dels libidinosos, dels diletants,
de rics i pobres i de tota criatura
amb els seus gralls negres.

Crepuscle

Tot i que avui els suc's del crepuscle
són corones d'espines, ira de llangardaix,
com quan era més jove a estones m'ompl
les butxaques de velluts i llunyanies.
Me les ompl de pensaments balsàmics,
d'interval's lírics, de cistelles de fruita,
de resplendors i ecos de la terra promesa:
rius i vinyes, mel i horts, coure i ferro.
Després, ¿el buit total, ni un bri d'herba?

Desconcert

Mir la pluja que cau i em desconcerten els seus moviments
críptics.

No veig ploure fils de ferro ni fragments de metralla. Però,
indefenses, desconsolades, les assutzenes ploren com si fossin
infants desemparats.

Tal vegada intueixen que ja no tenim cura o detecten els ini-
cis de qualche epidèmia còsmica.

Jo no me'n surt. No sé si he de recórrer al ciberespai o si he
de tornar a llegir Charles Baudelaire.

Desori

He conegut l'arquitectura de molts d'hiverns,
de moltes ànimes, passadissos secrets,
constel·lacions de cels literaris
tan inabastables com els de William Faulkner
o els de García Márquez. He conegut ambients
ferests que s'endolcien cada canvi de lluna.
També oasis, músiques, indrets paradisiacs.
Però, amb tants de murs, amb tants de lobbies,
amb tantes proclames imperials,
amb tot aquest desori que presideix
els afers de la tribu, quan ja albir el camí
orc de les acaballes, no sé com ho he d'escriure.